

Uto, 21-10-2014, 21:14:55

Komentirajte

Radio i TV

Poveznice

Snalaženje

smješteni ovisno o sadržaju po rubrikama. Njima se pristupa preko glavnoga izbornika na [vrhu stranice](#). Ako se članci ne mogu tako naći, i tekst i slike na Portalu mogu se pretraživati i preko [Googlea](#) uz upit (upit treba upisati bez navodnika): „traženi_pojam site:hkv.hr“.

Posjetitelji

Imamo 290 gostiju i nema članova online

Administriranje

Korisničko ime

Lozinka

Zapamti me

Prijava

- Zaboravili ste lozinku?
- Zaboravili ste korisničko ime?

Naslovnica \ **Izdvojeno** \ Naše teme \ Pitali smo \ **O suđenju Perkoviću i Mustaču u Münchenu: Stojić, Pešorda, Kutleša, Babić i Kraljević**

O suđenju Perkoviću i Mustaču u Münchenu: Stojić, Pešorda, Kutleša, Babić i Kraljević

Objavljeno Utorak, 21 listopada 2014 18:00

5 komentara

181K+

f Share

Like 0

in Share

PinIt

Suđenje Perkoviću i Mustaču za sudioništvo u ubojstvu Đurekovića

U Münchenu je pred Višim pokrajinskim sudom u petak započelo suđenje pripadnicima jugoslavenskih tajnih službi Zdravku Mustaču i Josipu Perkoviću zbog sudioništva u ubojstvu hrvatskoga emigrantskog političara Stjepana Đurekovića u Wolfratshausenu pokraj Münchena 1983.

U vezi s tim postavlja se pitanje hoće li suđenje spomenutom dvojicu dovesti do promjene odnosa prema komunističkim zločinima u Hrvatskoj odnosno hoće li doći do dekonstrukcije sadašnje medijski nerealno stvorene slike funkcioniranja Komunističke Partije Hrvatske koja je direktno stajala iza naručenih političkih ubojstava, a na čelu pak koje je u jednom razdoblju kad su se ubojstva također događala bio i kasniji predsjednik SDP-a i Hrvatske vlade Ilica Račan.

Münchensko suđenje za Portal Hrvatskoga kulturnog vijeća komentiraju: mr. sc. Miljenko Stojić, dr. sc. Damir Pešorda, prof. dr. sc. Stipe Kutleša, mr. sc. Antun Babić i Egon Kraljević.

Mr. sc. Miljenko Stojić: Vjerujem da će suđenje doprinijeti dekomunizaciji hrvatskog društva

Hrvatski je puk uvijek znao što mu je učinila i što mu misli Komunistička partija. Ta nemoguće je zaboraviti njezina zvjerstva tijekom Drugog svjetskog rata, zvjerstva u poraću i u dugih, premračnih, 45 godina do Domovinskog rata. Nema obitelji koja nije pogođena nekom vrstom zla to ga je prouzročila ta zločinačka organizacija. Prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman tijekom Domovinskog rata mudro nije otvarao pitanje ilustracije, jer je taj rat najprije trebalo dobiti, a onda se baviti uređivanjem stanja u kući. Pritom treba nadodati da je sve gledao pod prizmom pomirbe hrvatskih sinova čiji su očevi ratovali pod različitim stjevovima.

Dotle je već i priroda bila učinila svoje, sada još i više. Preostalo je ono bitno, dekomunizacija u našim glavama, pa onda u čitavom društvu. Nažalost mračne su sile dovele do toga da je 2000., na početku novoga tisućljeća, došlo do prevrata. Na površinu su, potpomognute izvana, u našem društvu isplivale snage koje ne žele dobro hrvatskoj državi. Počelo je njezino sustavno rastakanje. Zbog toga smo danas zaduženiji nego ikada prije, kao i nezaposleniji nego ikada prije.

Zlo

Vjerujem da će doprinijeti dekomunizaciji hrvatskog društva. Ne zbog toga što će Hrvati saznati nešto novo što nisu znali, već zbog toga što određene snage komunizam više ne će moći prikazivati kao ideologiju koja je u sebi dobra, samo što su ponekada njezini pripadnici znali skrenuti na krive staze. Ne, komunizam je zlo u samome sebi i njegovi su koraci uvijek bili zli. A kao pravo zlo, to je uvijek nastojao zaognuti u prihvatljivu kabanicu, da ljude zavede.

Srećom hrvatski se puk u posljednje vrijeme, a i stisak izvana je malo popustio, ipak trznuo i stvari su krenule nabolje. Unatoč medijskim manipulacijama svoje povjerenje počinje poklanjati onima koji mu zaista žele dobro. Nadajmo se da je iz svega ponio poduku koje se više ne će odricati.

Vratimo se sada suđenju u Münchenu. Vjerujem da će doprinijeti dekomunizaciji hrvatskog društva. Ne zbog toga što će Hrvati saznati nešto novo što nisu znali, već zbog toga što određene snage komunizam više ne će moći prikazivati kao ideologiju koja je u sebi dobra, samo što su ponekada njezini pripadnici znali skrenuti na krive staze. Ne, komunizam je zlo u samome sebi i njegovi su koraci uvijek bili zli. A kao pravo zlo, to je uvijek nastojao zaognuti u prihvatljivu kabanicu, da ljude zavede.

Suđenje će zacijelo pridonijeti i inicijativa u Europskom parlamentu da se konačno zabrani ta ideologija i njezini simboli, kako je to već učinjeno s nacionalsocijalizmom i fašizmom, koji su potekli iz iste matice kao i komunizam. Konačno su, dakle, opet zajedno. Nisam samo uvjeren da će određeni mediji u hrvatskom narodu poći drukčijim putem. Umjesto komunizma, zaognutog plaštem regije i »regiona«, ponudit će nam nešto slično.

Njihova je svrha da nas rastoče što više i ako je ikako moguće da nas uguraju u neku zajedničku tvorevinu s drugim narodima na ovim prostorima, svidalo se to tim narodima ili ne. Sve je, dakle, u našim rukama. Ako se

Dijeli 0

Dijeli 0

[puna širina]

Preporučite članke

Podržite članke jednim klikom!

Facebook, Tweet, Google+, LinkedIn, Pinterest

Preporučite portal i naš forum svojim prijateljima i poznicima kako bi i oni znali za komentare, reportaže, razgovore i vijesti koje ovdje objavljujemo.

Kolumne

dadnem prevartiti, nestat će nas, ako budemo razmišljali i borili se izgraditi ćemo lijep okvir za postojanje, sebi i svojim potomcima.

Dr. sc. Damir Pešorda: Suđenje će pridonijeti rasvjetljavanju tamnih mjesta u hrvatskoj povijesti

Suđenje Perkoviću i Mustaću svakako će koristiti Hrvatskoj i pridonijeti rasvjetljavanju tamnih mjesta u novijoj hrvatskoj povijesti. Ipak, prerano je da zapjevamo Danke Deutschland. Njemačka će, pretpostavljam, u tom procesu ići do dubine i širine koje njoj odgovaraju, istinsku ilustraciju ne može učiniti nitko drugi za nas. Medijski odnos i odnos znatnog dijela društva prema komunizmu i Komunističkoj partiji u Hrvatskoj nije ni dosada bio blagonaklon zbog nedostatka informacija, znao je o partijskim zločinima svatko tko je htio znati. Možda ne baš sve, ali sasvim dovoljno da taj sustav i taj režim nedvosmisleno osudi.

Zločini

Medijski odnos i odnos znatnog dijela društva prema komunizmu i Komunističkoj partiji u Hrvatskoj nije ni dosada bio blagonaklon zbog nedostatka informacija, znao je o partijskim zločinima svatko tko je htio znati. Možda ne baš sve, ali sasvim dovoljno da taj sustav i taj režim nedvosmisleno osudi.

Pravi je hrvatski problem nešto drugo, hrvatske elite, mahom komunističke ili orjunaške provenijencije, udaljene su od puka i njegovih interesa. One raspolazu novcem, medijskom i političkom moći, stoga će još dosta vremena proći dok dođe do, kako rekoste u vašem pitanju, "dekonstrukcije sadašnje medijski stvorene slike funkcioniranja Komunističke partije Hrvatske koja je direktno stajala iza političkih ubojstava". Oca se, naime, štiti i brani čak i kada je ubojica! Dakle, jedno suđenje u Njemačkoj ne može preko noći promijeniti strukturu i odnose u našem društvu, no može pomoći nacionalno osviještenim snagama u Hrvatskoj u transformaciji hrvatskog društva i države.

Osim toga, i da komunizam i komunistički zločini budu nedvosmisleno osuđeni, elite i raspodjela društvene moći ostaju u rukama istih ljudi. Oni su već sada manje-više promijenili ideološki premaz, no njihova temeljna averzija prema državotvornoj hrvatskoj misli ostaje. Stoga nam preostaje još duga "kulturalna borba" ako želimo da u Hrvatskoj i elite postanu hrvatske, a ne samo puk. Odmah treba reći da će u kontekstu posvemašnje globalizacije i sve suženijeg suvereniteta ta borba biti iznimno teška i neizvjesna.

Prof. dr. sc. Stipe Kutleša: Više od procesa za ubojstvo jednog čovjeka

Suđenje dvojcu optuženom za zločine i važnim osobama u jugoslavenskim i hrvatskim komunističkim tajnim službama više je od procesa za ubojstvo jednog čovjeka. Da to nije usamljen slučaj također je svima poznato; samo je ovaj isplivao i to ne zahvaljujući „pravnoj“ hrvatskoj državi nego Njemačkoj. Kakva sramota za vlast koja imalo drži do sebe i za državu kojom vlada (a ne upravlja)! Da se ovdje radi o političkom ubojstvu ne treba nikome pojašnjavati. I nije to jedino političko ubojstvo. A ako je to političko ubojstvo onda iza njega stoji politička partija, a zna se koja je partija u to doba mogla biti odgovorna za to i koji su ljudi vednili i oblačili u partiji.

Ne znaju su do detalja konkretni sudionici i njihove konkretne uloge, ali se sigurno znaju oni koji su u to bili umiješani. Da to, i sva druga brojna politička ubojstva, pokušaji ubojstava, otmice i sl. ukazuje na sam vrh Saveza komunista (Komunističke partije) Hrvatske izvan je svake sumnje. Zadatak je suda da utvrdi i javno obznani konkretna imena i njihove naloge, njihove sluge i sve ostale detalje. Hoće li do toga doista i doći? Ovisi i o mnogo čemu, ali i o optuženima. Oni su najavili obranu šutnjom. I to je vjerojatno po nalogu.

Čijem? One iste partije koja ih je desetljećima plaćala za prljave i nečasne poslove. Njima je partija i njezina ideologija (i ne samo njima) ipak iznad Hrvatske. Netko bi mogao prigovoriti da ta partija formalno više ne postoji pa je rečena tvrdnja posve promašena. Formalno bi to moglo biti točno, ali ne i po stvarnom stanju stvari. Nije nikakva tajna, za većinu državljana RH, koje je sve zločine protiv hrvatskog naroda (ali i drugih manje vrijednih naroda) bivša partija organizirala i provodila. A poznato je i to da ideološki i politički sljedbenici te partije (sada maskirani, ipak prozirnim maskama, pod raznim imenima stranaka i udruga) na isti način djeluju od uspostave nezavisne hrvatske države do danas.

Ne samo da djeluju nego vladaju. Kako inače objasniti toliko trošenje energije i novca da se zaštite zločinci. Respektabilna demokratska država bi osumnjičene, a onda i optužene za zločine i sama procesuirala i tako pokazala da joj je mjesto među civiliziranim državama Europe. Ne bi je trebalo ni nagovarati, ni moliti za to niti uvjetovati njezino članstvo u društvu civiliziranih i ipak demokracičnijih europskih država. Ali ne. Vladajući su bili u stanju radi zaštite zločinaca na brzinu promijeniti Ustav RH i zakone i tako su EU na balkanski način opalili pljusku zbog koje se stide i stidjet će se generacije hrvatskih ljudi.

Tim svojim neciviliziranim činom pokazali su svijetu da je Hrvatska slučajna država u kojoj još uvijek stanuju guje ili zmije otrovnice. A njih bi svakako trebalo potamaniti kako i priliči gujama jer su opasne po život. I to prema scenariju

münchenskih optuženika kad bi samo to mogli. Iz toga bi se moralo moći zaključiti da takvu državu i one koji su je stvorili treba što prije uništiti.

Kako objasniti da tolike silne napade i provokacije i omalovažavanja, preziranje braniteljske populacije, onih koji su stvarali i stvorili, sa svima drugima, hrvatsku državu? Najvjerojatnije kao osvetu za odlučnost i ustrajnost u borbi za hrvatsku državu. Sva sreća da sve što je već davno isplanirano i u zadnje vrijeme javno više puta izrečeno (crvenilo Hrvatske) nije do kraja uspjelo jer bi sramota i šteta za narod i državu bile još mnogostruko

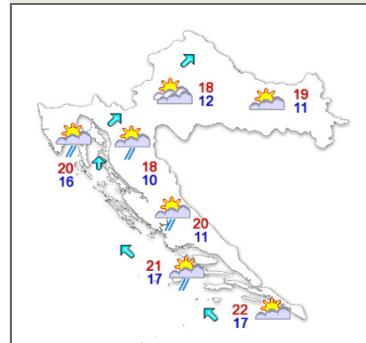

Lijepa Naša

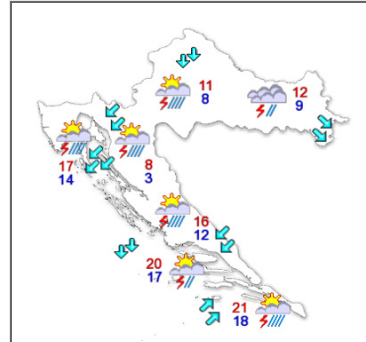

Prognoza

Hrvatska danas

Hrvatska sutra

Prognoza za pomorce

Ubojstvo

Suđenje dvojcu optuženom za zločine i važnim osobama u jugoslavenskim i hrvatskim komunističkim tajnim službama više je od procesa za ubojstvo jednog čovjeka. Da to nije usamljen slučaj također je svima poznato; samo je ovaj isplivao i to ne zahvaljujući „pravnoj“ hrvatskoj državi nego Njemačkoj. Kakva sramota za vlast koja imalo drži do sebe i za državu kojom vlada (a ne upravlja)! Da se ovdje radi o političkom ubojstvu ne treba nikome pojašnjavati. I nije to jedino političko ubojstvo. A ako je to političko ubojstvo onda iza njega stoji politička partija, a zna se koja je partija u to doba mogla biti odgovorna za to i koji su ljudi vednili i oblačili u partiji.

veće.

Iz kojih motiva jedna vlast, koja se smatra vlašću jedne tzv. demokratske države, čini sve protiv pravila ponašanja europskih pravnih institucija? Najlogičniji zaključak je da štiti optuženike za zločine i još žive

pripadnike Komunističke partije koja se mima duše može ubrojiti u zločinačku organizaciju kao i drugi totalitarni režimi 20. stoljeća. To je stav i EU. Ni antišazizam komunističke provenijencije tu više ne pomaže pogotovo kad je sasvim jasno da je komunizam daleko gori i totalitarniji sustav od fašizma. A ti živi pripadnici su djedovi, očevi, rođaci i sl. vladajućih.

U čemu je tajna grčevite borbe za još jedan mandat na vlasti? Ne po tome što bi se nešto trebalo popraviti i poboljšati u ovoj državi (da se imalo namjeru bilo što

popraviti vidjelo bi se). Najave da se zadnju godinu mandata ništa više neće poduzimati govore same za sebe. među pristašama stare i još uvijek žive ideologije ipak je zavlada neka vrsta straha, ili barem nelagode. A što ako optuženici progovore? Cilj je da se to ipak spriječi da se otkrile partijske tajne sve dok malobrojni akteri nečasnih radnja uskoro biološki ne izumru. Onda se neće imati kome suditi.

Kako to da se traži od biračkog tijela, i očekuje se, drugi mandat u kojemu bi se trebalo dovršiti plan 21, a da se u sadašnjem nije napravilo gotovo ništa. Kamo sreće da je tako, ali nažalost nije tako; naprotiv napravilo se mnogo tj. napravila još veća šteta i dug od naslijeđenog od bivše „partije“. Da su državni dug, broj nezaposlenih, broj odbjeglih mladih školovanih stručnjaka u

Plan 21

Dug se nije smanjio ni ostao isti nego se povećao (podatak javno obznanjen na HTV 20. listopada), broj nezaposlenih i iseljenih iz Hrvatske također, rasprodaja strateških resursa Hrvatske se nastavila i to sve valjda u ime naroda (kao i nekada) i to bez pitanja tog istog naroda i protiv njegove volje. Kako protumačiti inscenirane sukobe koji traju do danas s braniteljima, radnicima, seljacima, prosvjetarima, zdravstvenim radnicima i mnogim drugima? Kako vlast podnosi volju naroda iskazanu na referendumima? Tako da o tom ustavom i zakonima zajamčenom pravu u krajnjoj liniji opet odlučuju drugovi.

Prema dnevnim potrebama. Nedosljedno i neprincipijelno.

Ali od toga ništa: dug se nije smanjio ni ostao isti nego se povećao (podatak javno obznanjen na HTV 20. listopada), broj nezaposlenih i iseljenih iz Hrvatske također, rasprodaja strateških resursa Hrvatske se nastavila i to sve valjda u ime naroda (kao i nekada) i to bez pitanja tog istog naroda i protiv njegove volje. Kako protumačiti inscenirane sukobe koji traju do danas s braniteljima, radnicima, seljacima, prosvjetarima, zdravstvenim radnicima i mnogim drugima? Kako vlast podnosi volju naroda iskazanu na referendumima? Tako da o tom ustavom i zakonima zajamčenom pravu u krajnjoj liniji opet odlučuju drugovi. Prema dnevnim potrebama. Nedosljedno i neprincipijelno.

Otkuda tolika hajka i uzrujanost u javnim medijima na sve koji ne misle po partijskom receptu? Kako je uopće moguće da optuženici, pritvorenici i pronevjeritelji, korupcionaši, prevaranti i slični bivaju nagrađeni saborskim klupama i drugim unosnim radnim mjestima i funkcijama umjesto da ih se sankcionira na primjeren način? Kako objasniti da u zadnjih nekoliko godina, kada je otvaranje novih radnih mjesta i zapošljavanje gotovo nemoguće, otkaze dobivaju ili bivaju premješteni na druga radna mjesta nepoćudni, a vodeće funkcije (s odgovarajućim plaćama) dobivaju nesposobni, ali poslušni partijski i ideološki kadrovi? Koji su uz ostalo nekvalificirani, ne znaju obavljati poslove pa dolazi do zastoja te je sustav nedjelotvoran. Brojke o tome postoje i nije ih, uz malo dobre volje, teško provjeriti. To sve pokazuje da je sadašnja hrvatska vlast, nažalost, jedan od najrigidnijih neokomunističkih režima u svijetu.

Ovakav uvod samo je pojašnjenje odgovara na postavljeno pitanje. U velikom dijelu hrvatskog naroda i državljana RH u pogledu odnosa prema komunističkim zločinima najvjerojatnije se ništa neće promijeniti. Previše je toga poznato i posvjedočeno. Prema procjenama mnogih, onih približno oko 20-30% državljana RH i dalje će Münchenske optuženike vjerojatno smatrati herojima, oni su im simpatični ili će biti barem indiferentni. To je stalno biračko tijelo onih koji, najblaže rečeno, ne vole Hrvatsku i ne žele joj nikakav prosperitet.

Drugi dio, većina, i tako imaju previše dokaza za zločinačka djela i likove bivše partije. Proces u Münchenu samo bi dodatno potvrdio ono što već znaju. Ta potvrda možda bi ipak dobro došla, barem malom broju sumnjivaca. Ali i radi europske orijentacije Hrvatske. EU je na jednaku razinu postavila sve totalitarizme 20. stoljeća: fašizam, nacizam i komunizam. A zna se da je komunizam i u svijetu i u Hrvatskoj odnio višestruko više žrtava nego nacizam i fašizam zajedno. Nedvojbeno je da je komunizam bio zločinački pokret. Samo to u Hrvatskoj ne vrijedi.

Da je tome tako pokazuje činjenica da su nasljednici komunističke ideologije zauzimali i još uvijek zauzimaju najodgovornije položaje u državnom i javnom životu u Hrvatskoj. Oni drugi, neistomišljenici su maknuti i marginalizirani. Građanstvo drugoga reda opet je među Hrvatima jako aktualno. Je li ta asimetrija i principijelna nejednakost rezultat „nove pravедnosti“ ili „druge republike“? Da se radi o dobrim namjerama onda je bilo sasvim dovoljno vremena založiti se za njih. Ili je ta „nova pravедnost“ u povratku crvene petokrake kao „simbola ljubavi“?

Ne bi li, iz načelnih razloga, također i nju trebalo osuditi i poslati u ropotarnicu povijesti i njezinu upotrebu smatrati jednakim kažnjivim djelom kao i pozdrav „Za dom spremni“ (ako je on ustaške i fašističke provenijencije, što nikako nije)? Kad bi se imalo spremnosti o tome trijezno raspraviti i ponizno priznati pogreške s bilo koje strane dolazile Hrvatska bi možda mogla ozdraviti. Kome je uopće stalo do zdrave Hrvatske? Nekima sigurno nije.

Tragično je, a ujedno i komično, gledati kako su se gotovo svi političari u zadnje vrijeme „prešaltali“ za korjenite promjene Ustava, izbornog i drugih zakona, za preferencijalno glasovanje, za poštivanje referenduma i sl. kada se sjetimo, ako imamo pamćenje koje dopire do prije nekoliko tjedana ili koji mjesec, da su opet gotovo svi i s lijeva i s desna (iznimka svaka čast) na nož dočekali svaku pomisao na nešto slično. Proradilo je „domoljublje“ vladajućih i najjačih oporbenih da će tobože sustav postati nestabilan. Koji sustav? Država na rubu svake propasti, a oni o stabilnosti sustava. Da sustava fotelja i privilegija.

Bijeda

Ova i ovakva neokomunistička, udbaška Hrvatska nudi hrvatskom narodu, ali i većini njezinih građana, samo bijedu i propast, a onoj bijednoj manjini zemaljski raj. Ako većina naroda to ne prepoznaje ili demokratski ne želi ništa promijeniti i to je njegovo pravo. Ali ne zaboravimo da će nas buduće generacije s pravom prozivati i optuživati za grijeh propusta.

Takvi licemjerni postupci pokazuju da takvi smatraju narod stadom ovaca koje se može voditi kako kome odgovara; inače ih narod ne zanima. Komunistička ideologija zasnovana na tobožnjoj borbi za radnike i njihova prava, vidi paradoksa, najsudstavnije ih uništava. Obično se kaže da je vlast nesposobna, a stvar je posve suprotna: jako su uspješni u onome što su svojim programom obećali. To su sami oni više puta izjavljivali. Najvjerovatnije ga neće do kraja moći ostvariti. Zato toliki grč. I žal za eventualnim gubitkom sljedećeg mandata.

Dakle, ova i ovakva neokomunistička, udbaška Hrvatska nudi hrvatskom narodu, ali i većini njezinih građana, samo bijedu i propast, a onoj bijednoj manjini zemaljski raj. Ako većina naroda to ne prepoznaje ili demokratski ne želi ništa promijeniti i to je njegovo pravo. Ali ne zaboravimo da će nas buduće generacije s pravom prozivati i optuživati za grijeh propusta.

Mr. sc. Antun Babić: Suđenje u Munchenu može pomoći, ali rat protiv komunizma i hrvatskih komunista možemo dobiti samo u Hrvatskoj

Američki pisac Fareed Zakaria, jedan od najvažnijih intelektualaca današnjice, napisao je u njegovoj knjizi "Budućnost slobode" – "kako samo razumijevanjem prošlosti slobode možemo pomoći osiguravanju njene budućnosti". Ako to razmišljanje uglednog američkog pisca primijenimo na suđenje visokim dužnosnicima Udbe Perkoviću i Mustaču, koje je počelo prošlog tjedna u Münchenu, slobodno ga možemo parafrazirati ovim riječima: "Ako mi Hrvati i današnja hrvatska država do kraja ne razotkrivamo, ne osudimo i ne rasvijetlimo gnjusnu, antihrvatsku, totalitarnu i ideološko komunističko-jugoslavensku narav i prošlost Komunističke partije Hrvatske, u Hrvatskoj neće nikada zaživjeti djelotvorna demokracija, a još manje istinska sloboda, kakvu poznaju razvijena liberalno demokratska društva".

Zbog kratkoće komentara na ovom je mjestu nemoguće navesti sve dobro poznate zločine koje su nad svojim narodom od 1945. do 1990. godine sustavno provodili Komunistička partija Hrvatske i njezini vodeći dužnosnici, na čelu sa zločincem Josipom Brozom Titom, čije podrijetlo još uvijek nije do kraja utvrđeno. Spomenimo samo one najstrašnije kao što su pokolj tj. genocid nad hrvatskim narodom kod Bleiburga i tijekom Križnog puta, od austrijsko-slovenske granice do svih dijelova Hrvatske, kada je Hrvatska zadobila teško opisiv i razarajući demografski udarac. Od tog genocida nismo se do današnjeg dana oporavili i zbog toga kao narod ubrzano nestajemo.

Uloga Komunističke partije Hrvatske u rušenju Hrvatskoj proljeća koncem 1971. i teroru koji je nakon toga zavladao u Hrvatskoj još uvijek nije ni približno dovoljno rasvijetljena niti opisana. Na stotine je ljudi zatvoreno, a nekoliko desetina tisuća hrvatskih domoljuba ostali su bez posla i sredstava za život.

Komunistička partija Hrvatske sudjelovala je i u poslijeratnom tragičnom iseljavanju hrvatskog naroda i dodatnom demografskom udaru na Republiku Hrvatsku. Hrvatski komunisti nisu ništa učinili kako bi se suprostavili Titovom i velikosrpskom planu da se Jugoslaviju i njezino propalo gospodarstvo spasi otvaranjem granica i izvoza nekoliko stotina tisuća Hrvata u Njemačku i druge zapadnoeuropske zemlje koncem šezdesetih i početkom sedamdesetih godina prošlog stoljeća. Ako se tom broju doda još najmanje tristo tisuća Hrvata koji su se u to vrijeme iselili u prekomorske zemlje kao što

su Australija, Kanada i SAD, onda možemo dobiti jasniju sliku demografske devastacije Hrvatske.

Kao što će bez ikakve dvojbe dokazati suđenje hrvatskim komunističkim tajnim agentima u Münchenu, SR Hrvatska i Komunistička partija Hrvatske imale su posebno važnu ulogu i u psihološko propagandnom ratu protiv svojeg vlastitog naroda u Hrvatskoj. No taj rat nije bio ograničen samo na domovinski prostor nego je proširen i na sve četiri strane svijeta, čak i u one države u kojima živjelo samo nekoliko stotina hrvatskih iseljenika.

Kao savjetnik u Ministarstvu zdravstva Australije 1975. godine, kad sam se uspio izboriti za priznanje hrvatskog jezika u tom Ministarstvu, na vlastitoj sam koži osjetio u kojoj su mjeri jugoslavenska diplomatska predstavništva imala ulogu u najgoroj mogućoj vrsti ocrnjivanja hrvatskih iseljenika u Australiji, a tako je bilo i diljem svijeta. Malo tko će to danas povjerovati, ali Komunistička Partija Hrvatske, zajedno s Beogradom i zapadnim zemljama koje su čuvale Jugoslaviju, uključujući i Njemačku, nastojale su u Australiji i diljem svijeta stvoriti imidž u nama Hrvatima, koji nije daleko od današnjeg negativnog imidža koji imaju islamski militanti u ISIL-u.

Bio bi neoprostiv promašaj kad u ovom tekstu ne bi upozorili na izdajničko i projugoslavensko ponašanje Komunističke partije Hrvatske nakon što je koncem osamdesetih godina prošlog stoljeća Slobodan Milošević krenuo u proces stvaranja Velike Srbije. Hrvatski su se komunisti (Stipe Šušar itd.) do zadnjeg trenutka nadali da će biti moguće spasiti Jugoslaviju. Da je to tako najbolje svjedoči napuštanje sabornice od strane SDP-ovih zastupnika 25. lipnja 1991. godine prilikom izglasavanja Deklaracije o uspostavi suverene i samostalne Republike Hrvatske. SDP i hrvatski komunisti su samostalnu hrvatsku državu kasnije prihvatili samo iz oportunističkih razloga tj. borbe za vlast, jer je Jugoslavija nestala.

Naravno, Komunistička partija Hrvatske, a posebno njezini čelni ljudi, odgovorna je i za ubojstva, prema nekim procjenama, i za preko više od šezdeset hrvatskih političkih emigranata, koji su se borili protiv Titove Jugoslavije i za samostalnu hrvatsku državu. Jedno od takvih ubojstava, Stjepana Đurekovića, predmet je suđenja u Münchenu u koje su usmjerene oči velikog broja Hrvata u Domovini i diljem svijeta.

Nijedna zemlja na svijetu ne može sebi dati novu prošlost. Ali može izmijeniti budućnost i poboljšati svoje izgleda za razvoj djelotvorne demokracije i istinske slobode njenih stanovnika. Suđenje visokim dužnosnicima Udbe Josipu Perkoviću i Zdravku Mustaču moglo bi

KPH

Kao što će bez ikakve dvojbe dokazati suđenje hrvatskim komunističkim tajnim agentima u Münchenu, SR Hrvatska i Komunistička partija Hrvatske imale su posebno važnu ulogu i u psihološko propagandnom ratu protiv svojeg vlastitog naroda u Hrvatskoj. No taj rat nije bio ograničen samo na domovinski prostor nego je proširen i na sve četiri strane svijeta, čak i u one države u kojima živjelo samo nekoliko stotina hrvatskih iseljenika.

To bi suđenje moglo imati dalekosežne i pozitivne učinke za trenutno jako ugrožen opstanak samostalne hrvatske države, njezin unutrašnji demokratski razvoj i prijeko potrebno gospodarsko ozdravljenje, bez kojeg neće biti moguće zaustaviti sadašnje zastrašujuće demografsko nestajanje hrvatskog naroda. To suđenje ima ogroman potencijal i za pokretanje dugo očekivanog i nužnog procesa otkrivanja imena osoba koje su u Hrvatskoj u sedamdesetim i osamdesetim godinama prošlog stoljeća davale suglasnost za okrutna ubojstva i likvidaciju šezdeset hrvatskih emigranata diljem svijeta, a čija djeca danas imaju visoke pozicije u politici u Hrvatskoj.

promijeniti puno toga na političkoj pozornici u Hrvatskoj.

U ovom je trenutku teško s nekom sigurnošću znati njegov krajnji utjecaj. Ipak, to bi suđenje moglo imati dalekosežne i pozitivne učinke za trenutno jako ugrožen opstanak samostalne hrvatske države, njezin unutrašnji demokratski razvoj i prijeko potrebno gospodarsko ozdravljenje, bez kojeg neće biti moguće zaustaviti sadašnje zastrašujuće demografsko nestajanje hrvatskog naroda. To suđenje ima ogroman potencijal i za pokretanje dugo očekivanog i nužnog procesa otkrivanja imena osoba koje su u Hrvatskoj u sedamdesetim i osamdesetim godinama prošlog stoljeća davale suglasnost za okrutna ubojstva i likvidaciju šezdeset hrvatskih emigranata diljem svijeta, a čija djeca danas imaju visoke pozicije u politici u Hrvatskoj.

Naravno taj bi proces mogao, nadajmo se da će biti tako, kroz usta Perkovića i Mustača, ali i dokumentaciju koja će se pojaviti tijekom suđenja, otkriti u kojim se sve političkim strankama u Hrvatskoj i danas nalaze suradnici Udbe i članovi Komunističke Partije koji su, zbog pripadanja zločinačkoj organizaciji kao što je bila Komunistička Partija Jugoslavije i SR Hrvatske, suodgovorni ne samo za navedena ubojstva u emigraciji nego i katastrofalan unutarnji razdor u Republici Hrvatskoj od Oluje 1995. do danas.

Naime, taj planirani unutarnji razdor, pljačka države i sustavna detudmanizacija Hrvatske doveli su na čelo države izdajnike poput Mesića, Račana, Sanadera, Josipovića i Milanovića, samo da spomenem one najvažnije. Upravo su ti ljudi najodgovorniji što je nakon oslobođenja okupiranih područja u Hrvatskoj 1995. godine, sve do danas, planski i sustavno, spriječen povratak velikog broja hrvatskih iseljenika u Hrvatsku, uz čiju bi pomoć i znanje Hrvatska danas bila uređena i gospodarski razvijena zemlja. Hrvatski iseljenici, koji su dali veliki doprinos u stvaranju, obrani i međunarodnom priznanju hrvatske države, s pravom se osjećaju ogorčeni, izigrani i prevareni.

Prema mojem mišljenju jednako je važno da suđenje jugoslavenskim udbašima u Münchenu konačno osvijesti barem jedan dio još uvijek značajanog postotaka Hrvata u Domovini koji nikako ne mogu prežaliti propast Jugoslavije i komunizma. S tim u vezi može se bez imalo ograničenja reći kako su današnja hrvatska država tj. njezin predsjednik, Vlada i državne institucije, najveća utvrda neojugoslavenstva na prostorima bivše Jugoslavije i neokomunizma u cijeloj Europi.

Međutim, ono što, kao bivši politički emigrant također očekujem i priželjkujem je da sudski proces u Münchenu bude i početak otkrivanja barem onih ključnih suradnika Udbe u hrvatskim političkim organizacijama, društvima i klubovima u iseljeništvu u raznim zemljama svijeta, koji nisu ništa manje odgovorni, izravno ili neizravno, za očuvanje Titove Jugoslavije i ubojstva hrvatskih političkih emigranata koje su pratili i o njihovim kretanjima i aktivnostima izviještavali svoje nadređene u Udbi.

Nitko tko je na bilo koji način surađivao s jednim od najokrutnijim režimom u svijetu poslije Drugog svjetskog rata, koji je izvršio genocid nad hrvatskim narodom, ne bi trebao biti amnestiran. Ako neki od tih ljudi i nisu više među živima, za povijest je važno da se dozna potpuna istina.

Poznato je da je Udba bila aktivna i u Australiji i da su njezini agenti bili odgovorni za razna nedjela i planiranje terorističkih akcija u toj zemlji, za koje su onda optužili hrvatske političke aktiviste, kao što je bio slučaj s "Hrvatskom šestorkom" u Sydneyu 1979. godine. Šest australskih Hrvata bilo je osuđeno na dugogodišnju robiju zbog navodnog pokušaja podmetanja bombi na javnim mjestima.

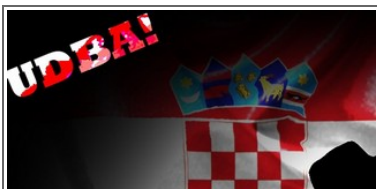
Naravno, kasnije je bilo otkriveno da su ti ljudi nevini i da je sve to bila namještaljka Udbe u kojoj je surađivala i australska obavještajna služba. Suđenje "Hrvatskoj šestorki" imalo je veliki odjek u australskim medijima, a hrvatska zajednica u Australiji bila je izvgmuta još jednom u nizu teških ocimjivanja i ponižavanja.

Suđenje Perkoviću i Mustaču u Münchenu može puno pomoći da se doznaju najtamnije strane komunističke vladavine u Hrvatskoj, ali rat protiv komunizma i hrvatskih komunista te za djelotvorno demokratsko društvo možemo dobiti samo u Hrvatskoj. No, na temelju njihovog ponašanja četvrt stoljeća nakon prvih slobodnih izbora u Hrvatskoj, ne treba očekivati da će hrvatski komunisti prestati vjerovati u njihovu ideologiju i samovoljno nestati u magli. Hrvatski se narod mora konačno probuditi i na demokratski način ponovno uzeti sudbinu Hrvatske u svoje ruke.

Prema njihovom dosadašnjem ponašanju, iluzorno je očekivati da će to učiniti današnje političke elite u Hrvatskoj. Građanska inicijativa "U ime obitelji", koja je pokrenula sakupljanje potpisa za dva ključna referendum, dobar je putokaz što nam je svima činiti. Kao prvi, ali i najvažniji korak prema konačnoj marginalizaciji komunista na hrvatskoj političkoj sceni su dolazeći predsjednički izbori. Hrvatski glasači u Domovini i iseljeništvu neizostavno trebaju izglasati nepovjerenje sadašnjem predsjedniku Ivi Josipoviću.

Egon Kraljević: Udbina "zona sumraka"

Metaforički se izražavajući, govoriti o Udbi uvijek znači, ulaziti u "zonu sumraka". Ništa tu nije onakvo kakvim se čini, nit je pak išta toliko nevjerojatno da ne bi bilo moguće. Ukratko, udbaši su kao i pripadnici svih takvih organizacija, jako spretni u spletkarenju, prikrivanju, manipuliranju i obrtanju stvari, jer to im je posao. Moćni su jer raspolazu ogromnim fondom tajnih informacija, koje po potrebi koriste selektivno ili kombiniraju natruhe istine i ogromne količine laži, čime usmjeravaju javno mnijenje. "Senzacionalne" vijesti poput one da je Udba "dala putovnicu Tuđmanu i time "stvorila" samostalnu Hrvatsku, ili teza o Domovinskom ratu kao "dogovorenom", samo su neki od uradaka koji neodoljivo zaudaraju na udbaštvo.

Svatko tko se uhvati u koštac s Udbom, mora biti svjestan da ne kreće samo u obračun s uskim krugom pripadnika

Pomoć

Suđenje Perkoviću i Mustaču u Münchenu može puno pomoći da se doznaju najtamnije strane komunističke vladavine u Hrvatskoj, ali rat protiv komunizma i hrvatskih komunista te za djelotvorno demokratsko društvo možemo dobiti samo u Hrvatskoj. No, na temelju njihovog ponašanja četvrt stoljeća nakon prvih slobodnih izbora u Hrvatskoj, ne treba očekivati da će hrvatski komunisti prestati vjerovati u njihovu ideologiju i samovoljno nestati u magli. Hrvatski se narod mora konačno probuditi i na demokratski način ponovno uzeti sudbinu Hrvatske u svoje ruke.

UDBA

Svatko tko se uhvati u koštac s Udbom, mora biti svjestan da ne kreće samo u obračun s uskim krugom pripadnika bivše političke policije, nego s jednom znatno širom grupacijom. Riječ je o, još u prošlom sustavu dobro povezanim i na dominantna mesta u

mjesta u društvu (tj. u kulturi, znanosti, sudstvu, medijima, školstvu, diplomaciji, upravi i tko zna gdje sve ne) ravnomjerno raspoređenim, pristašama jugoslavenske države, koji su zahvaljujući izostanku lustracije zadržali svoja mjesta.

Ne samo da su bez problema zadržali svoje položaje, nego su se i u novim političkim okolnostima, birajući za svoje nasljednike na uglednim katedrama i na čelnim mjestima najvažnijih ustanova sebi slične, "mlade i napredne" kadrove, nastavili samoreproducirati. Drugi dio simpatizera bivše države, pred prve je demokratske izbore ušao u faktički sve novoformirane hrvatske stranke, a oni koji nisu htjeli ići tim putem, ustrojili su sustav nevladinih udruga i na taj način "pokrili" i taj dio društva. HHO u vrijeme Žarka Puhovskog, razni "goljpovi", centri za demokraciju, mir, nenasilje itd. nisu ništa drugo do, manje ili više privremena utočišta za brojne kadrove jugoslavenske provenijencije koji nisu htjeli prihvatiti ulogu privremenih "spavača" u novim strankama i institucijama mrske im hrvatske države.

Najbolji pokazatelj moći ove neformalne skupine je to što su u prvom desetljeću hrvatske neovisnosti kada su bili u relativno najnepovoljnijem položaju, uspjeli izgraditi vlastiti pomladak koji je stasavao na Novom listu, Feralu, raznim fanzinima i sljedbeništvu opisanih nevladinih udruga. Sklerotično, nedemokratsko i pretežito ruralno jugoslavenstvo čudnom je alkemijom pretvoreno u mladu, "demokratsku" i urbanu alternativu "Tuđmanovu režimu", što je na tu stranu privuklo znatan broj mladih ljudi. Osim toga, exjugoslavenski je prorežimski mentalni sklop uskrsnuo i uz pomoć međunarodne zajednice koja je u njemu vidjela političku snagu znatno podatniju stranim utjecajima negoli je to bio Tuđmanov HDZ.

Koliko takvom mastodontu može naštetiti suđenje nekima od njegovih čelnih ljudi? Sigurno je da ga ne može baciti na leđa, ali ukoliko je optužba dobro pripremljena, sudbeni bi progon jugoslavenskih agenata mogao biti prvi korak u mukotrpnom procesu raščišćavanja komunističke prošlosti koji bi, ukoliko do njega dođe, a imajući u vidu da se nijedna promjena na bolje u Hrvatskoj ne događa bez žestokih otpora, mogao potrajati i desetljećima.

Possebice zna li se da glavnu snagu obrane jugoslavenstva ne bi predstavljali ishlapjeli boljševici poput Fumića, nego u međuvremenu etablirani mladi "znanstvenici" jugo usmjerenja, koji komunistički režim ne štite iz interesnih razloga, nego iz uvjerenja koja prikrivaju pozivajući se na znanost. Jugoslaviju se više ne brani fizičkim nasiljem i sirovim agitpropovskim parolama, stare se vrijednosti

danas čuva pozivanjem na slobodu izražavanja i autonomiju znanstvenog mišljenja (koje, uzgred budi rečeno, Jugoslaveni nisu dali svojim političkim neistomišljenicima).

Sljedeći i najvažniji korak podrazumijevao bi otvaranje arhiva, no to je posebna priča. Dobar dio gradiva je, kako se navodi u dokumentima komunističke provenijencije, uništen, jedan dio su protupravno zadržali pojedinci iz redova bivšeg SKH, treći dio je nakon prvih demokratskih izbora u Hrvatskoj, prebačen u razne vojne i civilne ustanove u Beograd čime je Srbiji, u predvečerje rata, dan (i danas iskoristivi) povjerljivi materijal od najveće strateške važnosti. Treba li napominjati da za taj čin ne samo da nitko nije odgovarao, nego ovaj transfer spisa uopće nije percipiran kao problem?

Konačno, SDP je dio gradiva predao Hrvatskom državnom arhivu, čime su ovi spisi potpali pod odredbe važećih arhivskih propisa. Kako Zakon o arhivskom gradivu nalaže da dokumenti moraju postati dostupni javnosti trideset godina od njihova nastanka, to su ovi spisi, s obzirom da su posljednji od njih nastali 1990-te godine, "zabunkerirani" barem do 2020-te. Kad se tomu dodaju druge odredbe istog

Važnost

Od velike je važnosti već sama činjenica da je njemačka optužba uspjela u središte pozornosti vratiti pitanje odgovornosti za komunističke zločine. Dovoljno je sjetiti se kako je izmanipulirana hrvatska javnost svaki pokušaj razgovora o komunističkim zlođelima donedavno otklanjala tezama kako je riječ o "desničarskim" tlapnjama. Nakon što su Nijemci s Mustaćem i Perkovićem pogodili "u sridu", važnost ove teme više nitko i ne pokušava negirati.

Zakona koje nalažu da osobni podatci ne smiju biti javno dostupni sedamdeset godina od nastanka spisa, odnosno 100 godina od rođenja osoba o kojima je u spisima riječ, svi zanimljivi podatci iz arhiva SKH su time dodatno zaštićeni.

Neophodno je dakle, imajući u vidu da je riječ o arhivu jedne totalitarne organizacije koja je odgovorna za masovne i organizirane zločine, pokrenuti postupak deklasifikacije tajnosti ovih dokumenata, čime bi ovi spisi bili izuzeti od odredaba Zakona o arhivskom gradivu koje ga čuvaju od očiju javnosti. Time bismo s podacima o komunističkim zločinima konačno prestali postupati kao da je riječ o informacijama koje su bitne za hrvatske nacionalne interese. To se može vrlo lako uraditi, posebice imajući u vidu sve što se događalo s pismohranom predsjednika Tuđmana koja je ekspresno završila u Haagu. Izgleda da nam zaštita tih podataka valjda nije bila naročito bitna.

Od velike je važnosti već sama činjenica da je njemačka optužba uspjela u središte pozornosti vratiti pitanje odgovornosti za komunističke zločine. Dovoljno je sjetiti se kako je izmanipulirana hrvatska javnost svaki pokušaj razgovora o komunističkim zlođelima donedavno otklanjala tezama kako je riječ o "desničarskim" tlapnjama. Nakon što su Nijemci s Mustaćem i Perkovićem pogodili "u sridu", važnost ove teme više nitko i ne pokušava negirati.

Šteta koju će jugoslavenske strukture pretrpjeti na sudu u Münchenu dosta će ovisiti i o tomu do koje su mjere Nijemci spremni ići u istraživanju jugoslavenskih likvidacija, s obzirom na veze koje su postojale između Udbe i njemačkih tajnih službi. No, kakvi god budu učinci ovog procesa, oni neće donijeti bitan pomak ukoliko Hrvatska sama ne nastavi borbu za razobličavanje jugoslavenskih zločina. Upravo taj, najvažniji dio posla, iz opisanih će razloga biti najmukotrniji i najduži.

društvu (tj. u kulturi, znanosti, sudstvu, medijima, školstvu, diplomaciji, upravi i tko zna gdje sve ne) ravnomjerno raspoređenim, pristašama jugoslavenske države, koji su zahvaljujući izostanku lustracije zadržali svoja mjesta.

Raščišćavanje

Koliko takvom mastodontu može naštetiti suđenje nekima od njegovih čelnih ljudi? Sigurno je da ga ne može baciti na leđa, ali ukoliko je optužba dobro pripremljena, sudbeni bi progon jugoslavenskih agenata mogao biti prvi korak u mukotrpnom procesu raščišćavanja komunističke prošlosti koji bi, ukoliko do njega dođe, a imajući u vidu da se nijedna promjena na bolje u Hrvatskoj ne događa bez žestokih otpora, mogao potrajati i desetljećima.

Nijemci su nam već pomogli koliko su mogli, sve ostalo je na nama. Udbu neće poraziti minhenski sud, nju se može pobijediti, ali od nje i izgubiti, samo u Hrvatskoj. Predstoji nam dakle duga, teška i neizvjesna borba ishod koje će odlučiti naša snaga ili naše slabosti.

Davor Dijanović

 Prilog je dio programskoga sadržaja "Dogadaji i stavovi", sufinanciranoga u dijelu sredstvima Fonda za poticanje pluralizma i raznovrsnosti elektroničkih medija.

181K+

 0   0 0

